

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: TIL HENDE.

Citation: Kaalund, H. V.: "TIL HENDE.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid75500/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Mén om mit Hjertes Gaade
for Dem ej aabenbaret blev,
De skal engang vel raade
den Rune, her jeg skrev.

Paa Haabet vil jeg bygge:
Vil Gud, jeg skal Dem atter sé!
Til da er Livets Lykke
for mig kun et Maaske.

TIL HENDE.

Mens Vintersolen daler bag den rødmende Sky,
min søde, lille Brud i det Fjerne!
Jeg sender Dig min Hilsen fra den fremmede By,
en Hilsen med Aftenens Stjerne.
Den funkler og til Dig nu i Dæmringens Stund,
den sér Dig blandt Fiskerlejets Huse
paa Stranden, hvor Du bor ved det dejlige Sund,
i Hjemmet, hist hvor Poplerne suse.

Det er den samme Stjerne, som saae mig saa tidt,
i Skumringen langs Kysten at ile
til Gaarden, ved Havet, bag det grønne Stakit —
Nu skilles Du og jeg af mange Mile!

Nu sidder jeg herovre i det halvtyske Land,
adskilt fra Dig ved Sunde og Belter,
og ikke skal jeg gjensé min kjære, kjære Strand,
før Sneen i Foraarsolen smelter.

Hvad Under om jeg længes, min søde, lille Brud,
og drømmer om den Stund, jeg skal Dig favne!
Men sé: som jeg længes, voxer Vingerne mig ud,
de Vinger, jeg saa længe maatte savne;
og Brevet, jeg skriver, ja tænk Dig engang!
det er jo et Mirakel, Du Lille,
det bliver til en sværmerisk Kjærlighedssang,
en jublende Nattergaletrille.

Du troede vel, Din Elsker var af Gratierne forladt?
Du mente vel i Stilhed, som saa Mange,
at han havde sagt de Himmelske Godnat
og havde ikke Raad mér til Sange;
Du sukked vel i Løn for dine tyve Aar
og tænkte: „Hvi fandt jeg ham saa silde!
Til mig har han nu næppe en Sang fra den Vaar,
der blomstred i hans Bryst, da jeg var lille!“

Jo, end har i mit Bryst en Vaar jeg saa rig
af Roser, uvisnelige røde.
Og mine Manddomssange, dem har jeg gjemt for Dig,
som Roser skal de dufte Dig imøde;

Jeg fletter dem til Kranse for Dig, min lille Viv,
og slynger dem om Hjemmet, vi skal bygge;
ja der skal blive Sang og Solskin i dit Liv —
lad Sorgen saa kun komme med sin Skygge!

Endnu har jeg Ild, endnu har jeg Aand,
trods Alt hvad jeg præker om Fornuften;
endnu kan jeg kurre som en Due paa din Haand
og svinge som en Ørn mig i Luften;
endnu kan i Sang jeg forherlige dit Navn,
trods Livets de kummerlige Pligter —
og derfor skal Du kysse mig og tage mig i Favn
og føle, at Du elskes af en Digter!

Saa dybt har jeg dukket mig ned i Livets Strøm,
saa dybt, at knap min Sjæl kunde bunde,
saa dristigt har jeg prøvet paa Jorden min Drøm;
men aldrig gik dog Drømmen tilgrunde.
For mig blev ikke Livet en ussel Parodi,
for mig blev det saa kraftig en Skole:
Jeg aner gennem Striden en evig Harmoni,
fra Støvet til de yderste Sole.

Og sidder jeg end fangen her som Fuglen i Bur
og kæmper for Livet, det reale,
jeg kan dog ej, Du Kjære, fornægte min Natur,
den vaagner, den vaagner af sin Dvale.

Fornem det paa Rhythmerne's jublende Dans,
paa Verset, som svulmer og som klinger,
endnu har min Sjæl for det Herlige Sans,
endnu kan den løfte sine Vinger.

Frygt ikke, Du Søde, at de vingede Ord
skal bringe mig til Livets Krav at glemme.
Jeg elsker jo som Du denne dejlige Jord
og føler mig paa den just som hjemme.
Jeg svinger mig med Sang kun som Lærken i det Blaa,
den synger for sin Mage dernede,
sin søde, lille Mage, og jeg gjør ligesaa —
Ak, havde jeg som den blot en Rede!

DE GRØNNE BLADE.

Igjennem Plantens Liv der gaar en Længsel:
Sin Blomst, sit Bedste stræber den at naae.
Fra Spiren bryder frem af Frøets Fængsel,
er hvert et Blad kun et Forsøg derpaa.

Den Skjønhedsform, som Blomsterkalken ejer,
naar Planten pranger i sin fulde Flor,
den er en langsomt vunden, stille Sejer;
fra Blad til Blad Du følge kan dens Spor.